

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

duben 2023 / ročník XXXIII

Velikonoce jako
tajemství vzkříšení

Uložení ostatků
bl. Jindřicha Libraria

ALELUJA

POZVÁNKA: Jihočeská hasičská pouť

chatic a po ní Jednotky sboru dobrovolných hasičů z Vlachova Březí. Pro děti bude připravena zajímavá atrakce: velké skákací nafukovací hasičské vozidlo. Na odpoledne si hasiči připravují program pro děti na nádvoří zámku a různé soutěže. Také bude možnost individuálně projít si historickou křížovou cestu nad zámkem. Za příznivého počasí bude otevřena věž kostela s vyhlídkou na město a okolí. Po celý den budou připravené stánky s jídlem a občerstvením. Pro milovníky piva nebude chybět Březí koza z místního pivovaru.

Všechny srdečně zveme a těšíme se na vás.

Na pouti se podílejí:

Biskupství českobudějovické, Římskokatolická farnost Vlachovo Březí,
Město Vlachovo Březí, Jihočeský kraj, HZS Jihočeského kraje, SDH Vlachovo Březí

Vaši hasiči

Obsah

POZVÁNKA: Jihočeská hasičská pouť	2
Editorial	3
Velikonoce jako tajemství vzkříšení	4
ALELUJA	6
Těšme se na Velikonoce!	8
Slavnostní uložení ostatků bl. Jindřicha Libraria	10
Slovo života pro děti	12
Jindřich Librarius znovu objevený	14
Klášter Zlatá Koruna	16
V Římově pokračují opravy	18
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	19
Personalie	19
Duch sv. mocně vanul na duchovní obnově Školy Marie	20
Sekce pro mládež ČBK zasedala v naší diecézi	21
RESTARTjunior na DCŽM Ktiš	21
BIGY: Pouť do Jordánska	22
Pozvánka do Čkyně	23
Návštěva biskupa Pavla Posáda v Prachaticích u příležitosti Světového dne nemocných	24
Popeleční středa v hospici	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 11. 4. 2023

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Relikviář s ostatky bl. Jindřicha Libraria byl 10. března 2023 slavnostně uložen do zrestaurované gotické niky, kde bude trvale vystaven. Více v článku na straně 10. Foto: Milan Binder

České Budějovice poctil 10. března návštěvou J. Em. Dominik kardinál Duka, emeritní arcibiskup pražský. V programu pana kardinála bylo také oficiální přijetí na českobudějovické radnici, v jehož závěru vystoupal pan kardinál na vyhlídkovou terasu radnice s výhledem na Černou věž a katedrálu (na snímku). V podvečer celebroidl Dominik kardinál Duka slavnostní mši svatou v kostele Obětování Panny Marie, po níž byl do gotické niky uložen relikviář s ostatky bl. Jindřicha Libraria. Více v článku na str. 10.

Editorial

Milí čtenáři,

po době postní, kdy jsme si připomínali utrpení a smrt našeho Pána Ježíše Krista, vstupujeme skrze svatý týden do doby velikonoční, ve které se radujeme z Pánova vzkříšení, z jeho slávy a moci, která přemáhá smrt. Z připomínání si Kristova zmrtvýchvstání získáváme sílu k tomu, abychom v našem pozemském životě dokázali jít i po cestách, na kterých musíme čelit bolesti, únavě, vyčerpání, opuštěnosti, zklamání, nepochopení, zradě...neztrácíme odvahu a můžeme hledat sílu vždy u Toho, který nám ukázal na kříži svou lásku.

Neztrácejme odvahu ani v prostředí dnešního světa, který si navykl odmítat každou cestu a životní volbu, která v sobě nese utrpení a vybírat si vždy cesty, které jsou pro nás pohodlné bez ohledu na to, jestli nepůsobí utrpení druhým. Tímto způsobem můžeme být svědky velikonoční radosti, když volíme správné a náročné cesty.

Přeji všem radost ze zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

✠ Vlastimil, biskup českobudějovický

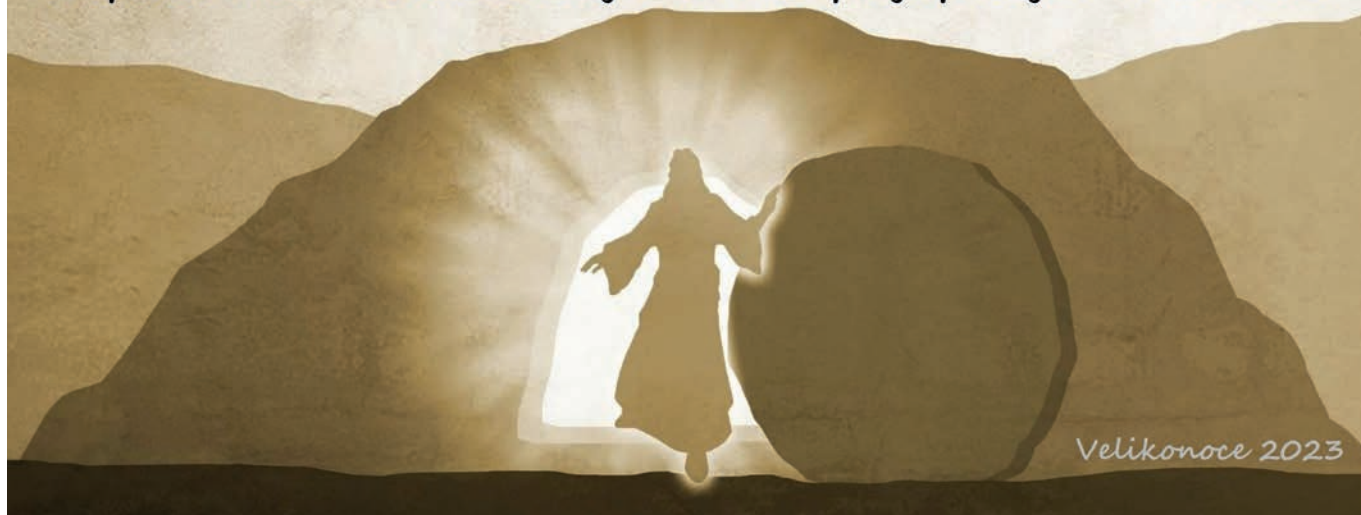
Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

*Ať Ježíš rozsvítí každou vaši temnotu a přinese světlo
a radost do vašeho života.*

*Pastorační středisko při Biskupství českobudějovickém
a Spolek Most – České Budějovice vám přejí pokojné Velikonoce.*

Velikonoce jako tajemství vzkříšení

Na Velikonoce my křesťané slavíme nejdůležitější křesťanské svátky Kristova vzkříšení. Se vzkříšením stojí a padá smysluplnost křesťanské víry – vždyť jestliže Kristus nevstal, marná je naše víra (1K 15,14). Teologie vzkříšení patří k nejobtížnějším. Dotýká se samotného jádra křesťanské zvěsti, o kterém sami křesťané vyznávají, že je tajemstvím. Jaké tajemství ale máme na mysli?

Událost vzkříšení spadá do jiné kategorie než historicky více či méně přístupné informace o tom, že Ježíš kázal o příchodu Božího království nebo že byl ukřižován za určitých identifikovatelných okolností. Když první křesťané vyznávají, že tento ukřižovaný Ježíš, kterého oni znali a následovali, byl vzkříšen, vstal z mrtvých, byl vyvýšen, byl oslaven, pak tím vyjadřují to, co je člověku přístupné ve víře. Vyjadřují tajemství, které současně něco vypovídá i zahaluje. Nejde o tajemství ve smyslu nevysvětlitelné záhady, která jednou musí být – v zájmu pravdivosti či transparentnosti – objasněna a vysvětlena, a pak už nebude žádného tajemství. Nejde o nějakou variaci na policejní případ, který má být – v zájmu obecné spravedlnosti – zdokumentován a *ad acta* odložen. Nejde o bílou ani černou magii, nejde o úkaz z žánru fantasy, není to rébus k rozluštění. Věc je prostá a nepřevoditelná. Tajemství vzkříšení je tajemstvím právě proto, že zde jedná Bůh a jeho svrchovaný čin přesahuje naše lidské možnosti uchopení a pochopení. V tomto smyslu také Kristovo vzkříšení zůstává tajemstvím od počátku až do konce, a přestože se odehrálo v dějinách, svou povahou je naddějinné, eschatologické. Jeho definitivní význam uniká našim kódům, neboť plnost vzkříšení se nemůže dovést v rámci historie světa.

Foto: archiv TF JU

Dr. Lucie Kolářová

Zapalování paškálu v kostele Svatého Ducha v Římově (16. 4. 2022).

Trnová koruna

Tajemství Kristova vzkříšení je nutno vidět v jednotě s dalšími pilíři křesťanské víry, spolu s nimiž tvoří jakési „*christologické minimum*“. Jsou to vtělení; Ježíšovo veřejné působení a jeho zvěst; Ježíšova smrt na kříži a nakonec právě vzkříšení Ježíše jako Krista. V průběhu teologických dějin je těmto pilířům přisuzován rozdílný důraz. Zatímco v době pastistiky se církevní otcové výrazně zajímají o tajemství vtělení, pro středověké myšlení je důležitá otázka vtělení a ukřižování. A zatímco Ježíšova osoba a jeho veřejný život se dostává do centra pozornosti především v moderní liberální teologii, vzkříšení se stává ústřední perspektivou mnoha christologií zejména od druhé poloviny 20. století. Přitom nelze pochybovat, že vše je obsahově propojeno, takže každý z pilířů odkazuje na ostatní tři a žádný z nich nemůže stavbu křesťanské víry podpírat sám.

Rovněž dějiny křesťanské spirituality a dějiny svatosti, ta velká směsice myšlenek, modliteb a angažovanosti, vykazují vnitřní sounáležitost v tom, že vychází z jednoho a téhož zdroje. Kristův kříž je ohniskem života z víry a zůstává i ohniskem celé christologie. Kříž jako centrální symbol křesťanství v sobě obsahuje všechny výše jmenované pilíře. V ukřižování je na jedné straně zahrnuto Ježíšovo veřejné působení jakožto neoddělitelné od jeho osoby a na druhé straně ukřižování principiálně odkazuje na vzkříšení, s nímž je též neoddělitelně spjata jakožto poslední slovo Boha nad člověkem. Je-li tomu tak, tehdy můžeme říci, že následování Krista znamená vzít svůj kříž na svá ramena a věřit v Boha, který je silnější než smrt a který událostí vzkříšení překonává utrpení, zmar i veškerou marnost světa.

Člověk nedosahuje mimo čas a prostor, neumí zbořit své limity, nedokáže vystoupit do jiných dimenzí nebo světů. Možná o tom sní, možná si to představuje, možná o tom fantazíruje. Technika ho v určitém směru činí rychlejší, smělejší, silnější, odolnější, on ale stále zůstává pozemšťanem. Ani digitální realita nemůže změnit lidský úděl, nakolik bude řeč o člověku. Víra znamená spoléhat se na to, v co doufáme a být přesvědčeni o tom, co nevidíme (Žd 11,1), a to i mimo čas a prostor. Víra nás ovšem nevybavuje žádnými nadpřirozenými schopnostmi, a i ve víře zůstává člověk nohama na zemi.

Když první křesťané vyznali, že věří v Ježíše Krista vzkříšeného, nepřihlásili se tím k ezoterické alternativě, nevyslovili se proplánově o zázraku a netvrdili nic v tom smyslu, že by Bůh zrušil přírodní zákony. Jejich vyznání jsou nanejvýš střízlivá, a i když nejsou prosta obav i pochybností, přesto jsou jednoznačnou volbou. Přihlásili se k víře, že Bůh mohl vzkřísit a také opravdu vzkřísil Ježíše a tato jejich volba byla zároveň přijetím skutečnosti, která je tajemstvím.

Lucie Kolářová, Katedra teologických věd TF JU

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

2. 4.	9:00	České Budějovice, katedrála: mše svatá
6. 4.	10:00	České Budějovice, katedrála: missa chrismatis
6. 4.	17:00	České Budějovice, katedrála: mše svatá na památku večere Páně
7. 4.	15:00	České Budějovice, náměstí: křížová cesta
7. 4.	17:00	České Budějovice, katedrála: velkopáteční obřady
8. 4.	20:30	České Budějovice, katedrála: velikonoční vigilie
9. 4.	9:00	České Budějovice, katedrála: mše svatá
15. 4.	11:00	Praha, katedrála: mše svatá (Pochod pro život)
22. 4.	10:00	Praha, katedrála: mše svatá (1050 let pražského biskupství)
24.–26. 4.		Králíky: plenární zasedání ČBK
7. 5.	11:00	Římov: poutní mše svatá

Změna vyhrazena

Foto: Jiri Štáhl, Křesťanská média / Člověk a víra

ALELUJA

Dobrou velikonoční prostupuje jedna z nejdůležitějších aklamací liturgie – slavnostní aleluja. Především v obřadech velikonoční vigilie nás tento zpěv uprostřed noci naplňuje radostí a štěstím.

Nedávno zesnulý papež Benedikt XVI. (papežem 19. 4. 2005–28. 2. 2013) zdůraznil, že **aleluja** je vedle světla a vody třetím symbolem křesťanské Paschy. I když to možná dnes tak silně nevnímáme, zpěv **aleluja** byl jedním z charakteristických rysů prvních křesťanů. Tato aklamace vyjadřovala jejich přístup k velikonočnímu tajemství. **Aleluja** je zpěvem radosti vykoupených lidí, písní vítězství, jenž dává základní tón liturgii Církve. Sv. Augustin (13. 11. 354–28. 8. 430) a sv. Jeroným (342 až 347–30. 9. 420) přirovnávají **aleluja** ke zpěvnému volání, majestátnímu a harmonickému, a zároveň ke hřmění a hukotu mořských vln. Tento zpěv stoupá a klesá jako vlna moře, je to výkřik všeho lidu k Bohu. Sv. Augustin v jednom ze svých kázání mluví: „Dobrému Bohu, zachraňujícímu nás od zlého, zpívejme aleluja.“ (sv. Augustin: Homilie 256,1.2.3). Augustin spojuje zpěv **aleluja jubilus** s nemožností vyslovení Božího jména, také s velikostí obdržené milosti a obdivem nad dílem Božím. Pseudo Alkuin (raně středověký autor) tlumočí **aleluja** jako Chválu Boží, sv. Anselm z Canterbury (1033/1034–21. 4. 1109) předkládá **aleluja** jako slovo andělů, jenž je nepeložitelné. Kde se vzalo slovo, které všechny světové jazyky, ve kterých se slaví liturgie, přijaly za své?

Aleluja (hebr. *Ḥallēlū-yāh*), chvalte Boha (Jahveho), bylo ve Starém zákoně radostné a slavnostní zvolání na oslavu Boha. V chrámové a synagogální liturgii jej přednášel kněz, levita, nebo zpěvák a shromážděný lid s jásotem tuto aklamaci opakoval. Vrcholem zpěvu **aleluja** bylo jeho používání při obřadech u Archy úmluvy: to bylo výrazem Boží přítomnosti.

V hebrejštině se jedná o rozkazovací způsob ve 2. osobě množného čísla od slovesa *halal* – chválit a zdvojnásobení slova

Jahve, což vytváří *hallelu-Jah*. *Septuaginta* (řecký překlad Starého zákona) přeložila hebrejské slovo jako **aleluja** (existují také verze *hallelujah* či *halleluia*).

Od zvolání **aleluja** se odvozují tzv. alelujové žalmy začínající, nebo končící aklamací **aleluja**. V masoretském textu je 11 žalmů, které zvoláním aleluja začínají (Ž 106, 111, 112, 113, 117, 135, 146–150) a 13 žalmů, které jím končí (Ž 104, 105, 106, 113, 115, 116, 117, 135, 146–150). Někteří biblisté však podotýkají, že je někdy problematické se rozhodnout, které žalmy začínají a končí slovem **aleluja**. Žalmy 113–118, které se nejvýrazněji spojují s *hallelujah*, se označují jako Paschální *hallel*, neboť patřily k liturgii pesachové slavnosti. Žalmy 113–114 se zpívaly na začátku slavení a 115–118 na jeho konci. Jeden z těchto žalmů zazpíval Ježíš se svými učedníky po pesachové večeři (porov. Mt 26,30 a Mk 14,26).

Ve Zjevení apoštola Jana (Zj 19,1–7) se **aleluja** objevuje jako aklamace vítězství, píseň doprovázející Beránkovu svatbu. Toto zvolání prvních křesťanů je stejně jako u Židů spjata s Paschou. Hebrejské **aleluja** je představené analogicky s trojitým nápisem na Ježíšově kříži, řec. *Kyrie eleyson*, kterému Viktor z Utiky (430?–505?) říkal řecky *allelaticum melos* – píseň, zpěv. Proto se spojuje se slavením eucharistie, které zpřítomňuje velikonoční tajemství. Je to nová píseň, píseň vykoupených a obyvatel nového Jeruzaléma, čekajících na návrat Ježíše, v jehož krvi vyprali svá roucha. Takto chápané **aleluja** prostupovalo životem prvních křesťanů. Zemědělec orající s pluhem dle sv. Jeronýma nepřestává hučet **aleluja**. Námořníci ve vyprávění sv. Sidonia Apollinaria (430?–489) přizpůsobují pravidelný rytmus svých vesel tónům zpěvu **aleluja**. Sv. Augustin

z Canterbury (kolem 546–26. 5. 604) po svém přistání na anglické půdě učil barbary zpívat **aleluja**. V roce 492 obležená Bretaň zpívala **aleluja** jako povzbuzení při útoku na nepřitele. Šíření zpěvu **aleluja** ovlivnil i fakt určité lehkosti: nebyl totiž problém s výběrem slov, proto se v liturgii neustále ozývalo **aleluja**, aby se srdce mohlo radovat beze slov a slabiky nestavěly této radosti překážku.

Aleluja se nejdříve objevilo v liturgii v křesťanských společnostech v severní Africe – zpívalo se ve velikonočním období a o nedělích během celého roku. V Římě proniklo **aleluja** do liturgie podle některých pramenů ve 4. století za papeže sv. Damasa I. (papežem od 1. 10. 366), kdy se zpívalo pouze o Velikonocích. Jiné prameny mluví o vstupu **aleluja** do římské liturgie až v 5. století. Díky papeži sv. Řehoři I. Velikému (papežem 3. 9. 590–12. 3. 604) se **aleluja** začalo používat během celého liturgického roku, vyjma doby postní. V 11. století Rupert z Deutzu (kolem 1070–4. 3. 1130) objasňuje **aleluja** jako zpěv vlastní budoucímu štěstí.

Rozvoj zpěvu **aleluja** vyjma doby postní dokonce přinesl zvyk rozloučení s **aleluja**. Tento obřad se odehrával během nešpor před nedělí Septuaginty. Obřad rozloučení nazývaný *clausum aleluia* nebyl jistým způsobem oproštěn od zneužívání, kdy se k **aleluja** přistupovalo jako k osobě, docházelo k jakémusi „pohřbu“ a bylo zkomponováno i speciální *oficium* k tomuto obřadu (*claudendi et sepeliendi alleluia*). Římská liturgie se od těchto zvyků distancovala, ale také je přímo nezakazovala. Rozloučení se konalo skrze dvojité **aleluja** a přivítání se konalo na pontifikální Velikonoční vigílii, kdy jej jáhen oznamoval slovy: „*Annuntio vobis gaudium magnum quod est alleluia* – *Oznamuji vám velkou radost, která je aleluja*.“ Toto oznámení se u pontifikální liturgie Velikonoční vigílie děje i dnes, kdy celebrant po oznámení jáhnem zpívá třikrát – vždy vyšším hlasem – **aleluja**, na které mu odpovídá sbor a shromážděný lid. Je na místě připomenout, že i závěrečné propuštění na mši svaté „*Jděte ve jménu Páně*“ s odpovědí lidu „*Bohu díky*“ je na konci doplněno dvojitým **aleluja**, a to od slavnosti Zmrtvýchvstání Páně (vigílie) až do 2. neděle velikonoční (a stejně

ještě na slavnost Soslání Ducha svatého). Doba velikonoční je tak dobou velmi bohatou na tento zpěv, o němž papež Benedikt XVI. řekl: „*Zpíváme aleluja, v němž se hebrejské slovo stalo nadčasovým vyjádřením radosti vykoupených*.“

Při slavení eucharistie má **aleluja** své klasické místo po přečtení lekce, ve zpěvu před evangeliem. Bývalo spojené se žalmem, který se postupem času zredukoval na jeden verš. Dnešní liturgická praxe, obzvláště při slavnostních bohoslužbách, jimž předsedá biskup, se vkládá slavnostní a delší zpěv **aleluja**. Děje se tak při průvodu s evangeliářem, před nebo po přednesení evangelia, a také když biskup žehná lidu knihou evangelií. Aklamací **aleluja** se před evangeliem zdraví Kristus zvoláním připomínajícím jeho vítězství. V mozarabské liturgii (liturgie slavená zvláště v arcibiskupství Toledo) je tento zpěv až po evangeliu.

Východní liturgie věnují zpěvu **aleluja** velký prostor (u malého a velkého vchodu, u přijímání). **Aleluja** se tam zpívá i v postní době. Tyto dny se nazývají dny aleluja, ale v tomto období zní zpěv žalostně a smutně, nikoliv radostně. Německý reformátor Martin Luther (10. 11. 1483–18. 2. 1546) chápal **aleluja** jako „*věčný hlas církve, jak věčná je památka smrti a vítězství Krista*“. Proto jej nařídil zpívat i v postní době. Poté je nahradila píseň, ale v 19. století se **aleluja** do bohoslužby evangelické církve vrátilo.

Čím skončit? Například tím, že o významu zpěvu **aleluja** svědčí například velkolepé sborové **aleluja** z oratoria Mesiáš (1741) od G. F. Händela (23. 2. 1685–14. 4. 1759), které zakončuje druhou část. V závěrečné části moteta Exultate, Jubilate (1773) od W. A. Mozarta (27. 1. 1756–5. 12. 1791) zaznívá nádherné sopránové **aleluja**. A když dnes slyšíme mladé lidi zpívat populární Hallelujah (1984) od L. Cohena (21. 9. 1934–7. 11. 2016), připomeňme i vyznání tohoto moderního skladatele: „*Existuje náboženské aleluja, ale existuje i mnoho dalších. Když se člověk podívá na svět, dá se říci jen jedna věc a je to aleluja*.“

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Těšme se na Velikonoce!

Postní duchovní obnova s P. Radkem Tichým na téma **Exsultet**. Dopolední blok tvořily zpívané ranní chvály, tři promluvy, modlitby a rozjímání. Odpoledne se mohli lidé v kostele modlit před vystavenou Nejsvětější svátostí a přistoupit ke svátosti smíření. Obnovu zakončila mše svatá. Bohu i P. Radkovi díky!

P. Radek Tichý v nás svou poutavou promluvou o chvalozpěvu na velikonoční svíci **Exsultet (latinsky „Zajásej“)** podnítl nadšené a toužebné očekávání Velikonoc. Při postní duchovní obnově v Prachaticích v sobotu 11. března 2023 nám otevřel oči pro nedozírnost, hloubku a posvátno toho, co se děje o velikonoční noci, na začátku velikonoční vigilie.

Úvodní sloky velikonočního chvalozpěvu mají k modlitbě povzbudit nejen nás, ale i anděly v nebi, kteří zmlkli při Ježíšově smrti a jsou teď vybízeni, aby se rozezpívali ještě větším jásotem než tehdy nad Betlémem, protože Kristovo vzkříšení znamená ještě víc než Jeho narození. **Spolu s námi jásají andělé v nebi, celá země, matka církev a jása i podsvětí.** Všechno je zalito oslnivou září, vše tane v jasů věčného Krále. Světlo Ježíšova těla proniká temnotu hrobu, temnotu podsvětí a to natolik, že hrobka puká, kámen je odvalen a Ježíšovo tělo v hrobě nezůstává.

Tajemství veliké noci se vztahuje k vyjití židů z Egypta. Jako měli oni natřít veřeje dveří svého domu krví beránka, tak natírají křesťané krví pravého Beránka, Krista, veřeje dveří domu svého srdce, aby do nich nemohl vniknout anděl zhoubce.

Máme se připravit na to, že i letošní slavení Velikonoc bude pro nás velkou posilou v boji proti hříchu.

Součástí sloky velikonočního chvalozpěvu, který bychom mohli nazvat obětování svíce, je **pilná včela**. V současné liturgii je jí věnována jen jedna věta, ale v původní galikánské

středověké verzi se jednalo o celý dlouhý odstavec. Popisuje se její pracovitost a píle, její čistota a přirozený stud. Sladký nektar, který má na svých rtech, je obdobou Boží chvály, jež má vycházet z lidských úst.

Exsultet je vystaven jako eucharistická modlitba! Jak velmi se podobá modlitba nad svící modlitbě nad chlebem a vínem! Je zde pozvání k modlitbě; dialog před prefací a prefací; rozpomínání se na to, co Bůh učinil; obětování i podání oběti. Byly zde i přímlyby za biskupa, kněze a zemřelé, ty však byly později odstraněny. Stejně jako vzdáváme díky Bohu za chléb a víno a prosíme, aby přijal tuto oběť, tak mu vzdáváme díky za svíce a prosíme, aby ji přijal jako oběť.

Poté co zazní modlitba nad chlebem a nad vínem, už se k nim nechováme jako k chlebu a vínu – ale jako ke Kristu. **Stejně tak když zazní modlitba nad svící, už se k ní nechováme jako k obyčejné svíci:** paškál okuňujeme kadidlem, nosíme jej v průvodu, uchováváme v kostele u křtitelnice. A když jej po roce přestaneme používat, nesmíme jej vyhodit do popelnice. Modlitba církve, modlitba chvály a prosby a podání oběti způsobí, že se z chleba a vína stane Kristus. Modlitba církve, modlitba chvály a prosby a podání oběti způsobí, že **se svíce stane viditelným a přesvědčivým znamením zmrtvýchvstalého Krista.** Už to není obyčejná svíce, je teď znamením „svátosti“ (v širším starověkém významu slova) vzkříšeného Krista.

A nakonec důležitá pravda: to, nad čím zazní modlitba církve, modlitba chvály, prosby a oběti – se promění ve viditelné znamení neviditelně působící Kristovy přítomnosti, např. modlitba kněžského svěcení, žehnání manželů. Ale nejen to. Toto pravidlo o modlitbě chvály a prosby můžeme vztáhnout i na svůj každodenní život: **kdykoli – v radosti či trápení – chválím Boha a prosím Ho a nabízím se Mu za oběť, proměňuje se můj život v život Kristův.** „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ Gal 2,20

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Slavení Velikonoc získává svůj prohloubený význam zejména tím, že Kristus připojí naše malé oběti ke své velké oběti, kterou spasil svět. On nás připojí ke své smrti a ke svému vzkříšení a použije i nás pro spásu tohoto světa. Není nic krásnějšího.

Těšme se na Velikonoce a připravme se na to, jak velká bude letošní velikonoční noc! Kristus chce proměnit i nás!

Stanislava Vitoňová

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice; www.kna.cz, www.ikarmel.cz

**karmelitánské
nakladatelství**

Člověk má věřit celým tělem

Max Kašparů ve svých úvahách dokládá, že tělo a duše, tělesný a duchovní život, tvoří jeden neoddělitelný a vzájemně provázaný celek a přináší úvahy, do kterých je zapojen celý člověk.

Hlava, ústa, oči, ruce, nohy a srdce. Na zdraví těchto sedmi částí našeho těla závisí kvalita našeho života i život sám. Každá z nich přitom nese svůj přesný význam v anatomickém slovníku i jasný smysl v biblickém textu. O sedmi částech lidského těla vzniklo nejvíce přísloví, poučení i aforismů... Max Kašparů dokládá, že tělo a duše, tělesný a duchovní život, tvoří jeden neoddělitelný a vzájemně provázaný celek. Úvahy zakončené biblickým citátem dokazují, že máme věřit opravdu celým tělem. Hlavou, protože víra má být rozumná. Ústy, protože jimi hovoříme s Kristem a o Kristu. Očima a ušima, protože jen skrze ně vidíme znamení doby a slyšíme hlas potřebných. Skrze naše ruce je naše víra činorodá. Pohyb našich nohou zajišťuje, že neustupujeme na místě. Díky srdci je pak naše víra laskavá, a ne studená. brožovaná, 96 stran, 199 Kč

Příprava na manželství (2. vydání) Postavme své manželství na pevné základy.

Chcete svůj život v manželství postavit na spolehlivých základech? Máte strach, že váš vztah nevydrží? Tato užitečná příručka nabízí léty prověřenou, a přitom i dnes platící zkušenost s vytvářením a budováním manželství a rodiny, a to nejen v katolické církvi. Autor připravoval na manželství stovky párů. Dodával jim důvěru v to, že lze vytvořit dobré a stabilní manželství, které není jen krátkodobým projevem nadšení. Je realistou, a informuje proto i o překážkách a zálučnostech, s kterými se v manželství a cestou k němu setkáváme, které však můžeme překonat. Varuje před tím, čím lze velký vztah lásky snadno rozbít, a povzbuzuje ke vzájemnému odpuštění, protože „zkušenost, že lze překonat to, co se snažilo dvojici rozdělovat, je velkou pomocí při každé další roztržce.“ brožovaná, 160 stran, 219 Kč

Slavnostní uložení ostatků bl. Jindřicha Libraria

Do zrestaurované gotické niky v klášterním kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích byl 10. března slavnostně uložen relikviář s ostatky bl. Jindřicha Libraria O.P., prvního převora českobudějovického dominikánského kláštera. Bohoslužbě předsedal J. Em. Dominik kardinál Duka, O.P., emeritní arcibiskup pražský. Slavnostní uložení ostatků Jindřicha Libraria se uskutečnilo přesně v den 758. výročí založení města České Budějovice.

Jeho Eminence přicestovala do Českých Budějovic již před polednem. Po krátkém zastavení v česko-budějovické biskupské rezidenci byl Dominik kardinál Duka s doprovodem přijat na českobudějovické radnici. Za statutární město České Budějovice se oficiálního přijetí zúčastnili MUDr. Martin Kuba (člen rady města a hejtman Jihočeského kraje), Zuzana Kudláčková (náměstkyně primátorky) a JUDr. Ing. Tomáš Bouzek (náměstek primátorky). Po schůzce s vedením města si pan kardinál prohlédl obřadní síň a také vystoupil na střechu radnice, odkud si z vyhlídkové terasy prohlédl náměstí a katedrálu sv. Mikuláše s Černou věží.

Po obědě byla připravena tisková konference, na které byly mimo jiné zveřejněny hlavní výsledky vědeckého zkoumání ostatků bl. Libraria. Tento výzkum byl zahájen na podnět Dominika kardinála Duky již v roce 2019. Slavnostní mše svatá začala v přeplněném klášterním kostele v 17 hodin. V jejím závěru byl relikviář s ostatky Jindřicha Libraria přenesen do gotického výklenku, ve kterém byly v roce 2020 ostatky nalezeny. Relikviář bude v tomto výklenku vystaven trvale.

Oficiálního přijetí na radnici se zúčastnili MUDr. Martin Kuba (člen rady města a hejtman Jihočeského kraje), Zuzana Kudláčková (náměstkyně primátorky) a JUDr. Ing. Tomáš Bouzek (náměstek primátorky).

Jindřich Librarius jako spoluzakladatel města České Budějovice

Podle tradice je s osobou Jindřicha Libraria spojováno nejen založení dominikánského kláštera v Českých Budějovicích, ale také založení samotného města. V dochovaném opisu klášterní zakládací listiny je uvedeno datum vystavení 10. března 1265. Touto listinou přidělil zvikovský purkrabí a lokátor města Hirzo dominikánskému řádu pozemky pro výstavbu kláštera

a 10. březen 1265 je tak považován i za den založení města. V budějovické kronice Illinga a Seysera vydané v polovině 19. století je Jindřich zvaný Librarius dokonce označován zpovědníkem krále Přemysla Otakara II. Jindřich Librarius tedy měl – také jako převor kláštera – v období počátku výstavby města zcela nezastupitelný vliv. Přízvisko Librarius také naznačuje, že mohl mít na starosti královskou knižnici. „V osobě Jindřicha Libraria má naše město doloženého významného svědka svého za-

Zastupitelstvo Statutárního města České Budějovice schválilo 20. 2. 2023 přejmenování části dosavadního Zátokova nábřeží na Nábřeží Jindřicha Libraria.

ložení, proto vnímám jako symbolické uložení jeho ostatků právě 10. března," řekla primátorka Dagmar Škodová Parmová.

Nábřeží Jindřicha Libraria

Jako výraz úcty k prvnímu českobudějovickému převorovi byla přejmenována část dosavadního Zátkova nábřeží v úseku od Hroznové ulice po Solní bránu na Nábřeží Jindřicha Libraria. „Jsem osobně rád, že rada i zastupitelstvo města tento návrh schválily. Jde o důstojné připomenutí prvního převora dominikánského kláštera, který měl možnost se přímo podílet na založení konventu i našeho města," dodal k tomu náměstek primátorky Tomáš Bouzek.

Vědecké zkoumání ostatků

Podle písemných pramenů Librarius zemřel roku 1281. „S jistotou lze tvrdit, že po celou dobu působení dominikánů v Českých Budějovicích byl Jindřich Librarius považován za blahoslaveného. Až s jejich odchodem se na prvního převora pozapomnělo, možná i z důvodu zdárně se rozvíjícího kultu Panny Marie Budějovické a „importovaného světce“ – mučedníka sv. Auraciána," říká Dr. Zdeněk Mareš, Th.D., děkan katedrální kapituly u sv. Mikuláše. Uctívání bl. Libraria se téměř vytratilo v období totality po roce 1948. Archeologický průzkum místa pravděpodobného uložení Librariových ostatků byl zahájen z iniciativy Dominika kardinála

Duky. První fáze průzkumu v červnu 2019 odhalila gotickou niku (výklenek), ale nedošlo k nalezení vlastních ostatků. Výsledky této fáze byly oznámeny veřejnosti na vědecké konferenci 28. ledna 2020. Dominik kardinál Duka tehdy řekl: „Bude nyní záležet na českobudějovickém panu biskupovi a radnici v Českých Budějovicích, zda budou pokračovat v úctě k tomuto dominikánskému světcí“.

Výzva Jeho Eminence byla vyslyšena a výzkum pokračoval. Ve druhé fázi byly v roce 2020 v gotické nise pod oltářní mensou nalezeny a vyzvednuty druhotně uložené lidské ostatky, o kterých se na základě vědeckých analýz oprávněně domníváme, že náležejí Jindřichu Librariovi. Výsledky výzkumu budou v nejbližší době publikovány v odborném tisku. „Archeologie je vzrušující vědní obor. Díky ní odkrýváme staré příběhy lidí a míst. V tomto případě prvního převora Jindřicha Libraria a dominikánského kláštera v Českých Budějovicích. Je to příběh našich předků, kteří k nám promlouvají ze 13. století," sdělila za odborný kolektiv Mgr. Zuzana Thomová, archeolog Jihočeského muzea.

„Nalezení, vědecký výzkum, přenesení a nakonec i trvalé uložení ostatků Jindřicha Libraria, a také pojmenování nábřeží v sousedství dominikánského kláštera jeho jménem, jsou nejlepšími odpověďmi na výzvu pana kardinála z roku 2019," uzavřel Dr. Zdeněk Mareš.

Petr Samec

“Žijte jako děti
světla.”

(Ef 5,8-9).

SLOVO ŽIVOTA

“OVOCE TOHO SVĚTLA
TOTIŽ ZÁLEŽÍ VE
VŠESTRANNÉ
DOBROTĚ,
SPRAVEDLNOSTI
A V ŽIVOTĚ PODLE
PRAVDY.”

My, křesťané jednadvacátého století jsme povoláni k tomu, abychom „BYLI SVĚTLEM“, ale můžeme se cítit nedostateční, limitováni svými omezeními nebo zahlceni vnějšími okolnostmi.

**Jak kráčet s naději
navzdory strachu,
který se někdy zdá, že
nás přemáhá?**

Jde o to jít po cestě, stále růst v poznávání Boha a jeho vůle, kterou je láska a KAŽDÝ DEN ZAČÍNAT ZNOVU.

Apoštol Pavel nás povzbuzuje, abychom ve svém běžném životě žili podle povolání, které jsme dostali: **ABYCHOM “NAPODOBOVALI BOHA” JAKO “JEHO MILOVANÉ DĚTI”**: **ABYCHOM BYLI SVATÍ A MILOSRDNÍ.**

Co nám dá pravou radost?

Je to žité Boží slovo, které nás osvěcuje e umožňuje nám **SVĚDČIT**

O DOBROTĚ, SPRAVEDLNOSTI a ŽIVOTĚ PODLE PRAVDY v tomto zbloudilém lidstvu.

*Nikdy sis nepoložil otázku:
“Co by udělal Ježíš na
mém místě?”*

ŽIVOT ze SLOVA

Když žiji podle evangelia, můj pohled na věci se úplně změnil. Ve všem co se děje, se snažím vidět to pozitivní.

Ve škole se mi stalo něco, co mi udělalo velkou radost. Profesorka matematiky nám rozdala opravené písemky. Dostala jsem dvojku a byla jsem přestátná, protože jsem z tohoto předmětu nikdy takovou známku nedostala!

Když jsem si ale úkol znovu pročítala, všimla jsem si, že v něm mám chybu, které si profesorka nevšimla a kvůli které by mně o stupeň zhoršila známku.

Hned jak jsem si toho všimla, řekla jsem jí to a přitom jsem cítila, že jsem spokojená. Všichni moji spolužáci nerozuměli, proč to dělám. Pro mě totiž nebyla důležitá ta známka, protože jsem vyslovila své „ano“ - že chci žít v pravdě a v lásce.

V té chvíli jsem se cítila svobodná a realizovaná, jako zralá křesťanka. Jedna moje spolužačka profesorce navrhla, aby mi snížila známku o půl stupně, ale ona se rozhodla, že mi nechá dvojku, protože jsem byla poctivá a spravedlivá.

Pro mě to byla odpověď na můj postoj a byla jsem nesčastnější holka na světě!

PŘEDÁNÍ EVANGELIA

«Svatosti dosáhneme, když žijeme evangelium. To co vám svědím, nebudou jen slova povzbuzení, ale kniha samotná.

Je to dárek, který vám chci dát. Evangelium bylo a zůstane knihou, která obnovuje jednotlivce i společnost. Je třeba se živit evangeliem už od mládí, abychom se posvěcovali a měnili svět.

Přeji vám, abyste ho žili tak dobře, aby kdokoli kdo vás vidí, mohl říci: „Podívej, druhý malý Ježíš, který prochází tímto světem.“»¹

**Měsíc, který chceme věnovat výměně
nebo darování evangelia
a usilovat o život podle jeho slov.**

¹⁾ Předání evangelia - Ch. Lubichová,
Pro Gen 3, Città Nuova, Řím

centrogen3.rpu@focolare.org

Ježíš Vzkříšený nám pomáhá žít zákon nebe, lásku

„Na to myslíte,
co pochází shůry,
ne na to, co je na zemi.“
(Kol 3,2)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

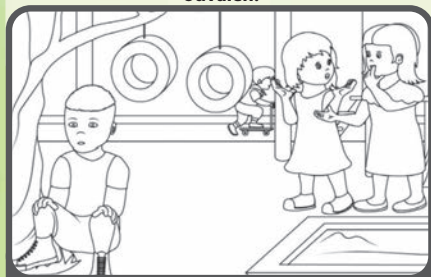
Marie Magdalská jde brzy ráno, když je ještě tma k místu, kde byl pohřben Ježíš. Jaké překvapení! Kámen, který uzavíral hrobku je odvalen!

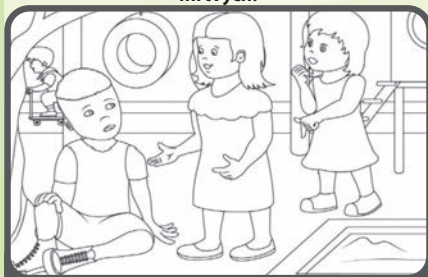
Ve spěchu se vrací a vypráví to Petrovi a Janovi, aby i oni běželi a viděli, že tělo tam již není. Ano, teď chápou, že Ježíš vstal z mrtvých!

Po letech připomíná křesťanům také apoštol Pavel, v jednom svém dopisu, že Ježíš je Vzkříšený a pomáhá nám žít zákon nebe, který je láska.

Zkušenost Marie Chiary z Itálie: V parku se nikdo nebaví s Markem: říkají, že je nesympatický. Maria Chiara si ale chce hrát se všemi, i s Markem.

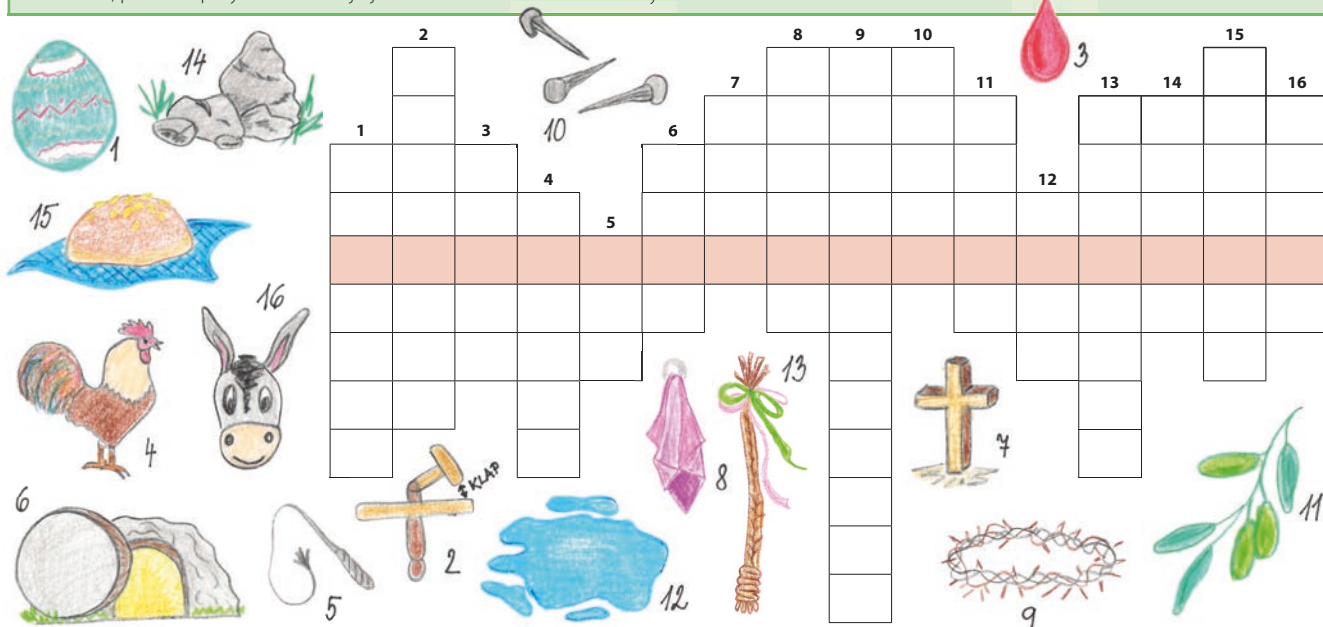
Luisa, její nejlepší kamarádka, se rozzlobí a řekne, že už se s ní nebude kamarádit. Maria Chiara je smutná, připadá jí, jakoby měla na srdci velký kámen, ale cítí, že udělala správnou věc.

Druhý den potká Luisa Marii Chiaru v parku a řekne jí: "Pochopila jsem, že máš pravdu ty: je hezčí, když si hrajeme všichni společně". Jdou zavolat Marka a baví se se všemi ostatními dětmi!

© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí folklórně založeného Chiarou Lubichovou.

„Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi.“ (Kol 3, 2) V dnešním verši, který je z knihy Koloským, ale v celé knize svatý Pavel píše, jak dojít ke svatosti a dosáhnout spasení. Ukazuje nám, jaký máme vést způsob života, jaký máme mít vztah k Bohu, k Ježíši i k bližnímu. Je dobré číst a znát Boží slovo, protože spásy můžeme dojít jen skrze Ježíše Krista. Proto svatý Pavel říká: Buďte

Výherci únorové křížovky: Marie Lubinská, Štěpánovice; Tereška Kotašková, Štěpánovice; Anastázie Plávková, Lišov.
Správné odpovědi pošlete na adresu katechetky@bcb.cz. nejpozději do konce dubna. Ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce.

Jindřich Librarius znovu objevený

Začnu trochu zešíroka. Prvně v životě jsem navštívil České Budějovice v roce 1959. Je to tedy hezká řádka let. Při té příležitosti jsem poprvé navštívil nejen zdejší katedrálu sv. Mikuláše u Černé věže, ale také dominikánský kostel Obětování Panny Marie.

Foto: Město České Budějovice

J. Em. Dominik kardinál Duka, emeritní arcibiskup pražský.

Foto: Petr Samec

Dominikánský klášter v Č. Budějovicích byl založen 10. března 1265. Nábřeží podél klášterní zdi bylo 20. února 2023 přejmenováno na Nábřeží Jindřicha Libraria.

Pochopitelně, že oba chrámy vypadaly trochu jinak. Přesto mohu říci, že právě gotická stavba dominikánského kláštera s křížovou chodbou mně učarovaly. Zcela jistě jsem tehdy příliš mnoho nevěděl o dominikánech a musím se přiznat, že vůbec nic o Jindřichu Librariovi. Až mnohem později, v 70. letech minulého století, kdy jsem žil v Plzni a pracoval ve Škodovce, se mi dostal do ruky strojepis historické studie prof. Zdeňka Kalisty „Stručné dějiny české dominikánské provincie“, a to mne přivedlo k poznání českobudějovického dominikánského konventu a k jeho prvnímu převorovi Jindřichu Librariovi. Ve zmíněné stati tvrdil autor, že v závěru 40. let viděl v klášterním kostele sochu dominikána, tj. Jindřicha Libraria a gotický dřevěný svícen, kdy tyto dva artefakty připomínaly místo kultu převora zakladatele, který byl uctíván jako blahoslavený.

Díky jednomu spolupracovníkovi se nám podařilo nashromáždit jakýsi výtah zpráv o této významné postavě Českých Budějovic a jejich historie. Z období baroka jsou k dispozici xerokopie z kronik. Hovoří o Librariovi jako o významném muži, který mohl být nazýván i rádcem Přemysla Otakara II. a dokonce mu měl přislíbit či předpovědět narození syna. V době mé návštěvy byl již po liturgické reformě prostor zdejšího chrámu očištěn a částečně restaurován. Zaujala mě však velká freska sv. Kryštofa, kdy podobnou, i velikostí, můžeme nalézt v presbytáři jihlavského gotického dominikánského kostela sv. Kříže ze stejné doby. Díky již tehdy staršímu pateru Daňhovi, redemptoristovi, který mi se zanícením ukazoval místo uložení a potvrzoval určitý ohlas soukromého kultu Jindřicha Libraria v podobě položené kytičky či rozsvícené svíce.

V jednom z dalších rozhovorů s Otcem kard. Františkem Tomáškem, kdy jsme probírali otázku kanonizace bl. Zdislavy, dotkl jsem se i otázky v dnešní terminologii ctihodného Jindřicha Libraria. Na to mi pan kardinál odpověděl, že pokud by se prokázala dlouhodobost a trvalost kultu, stačilo by jen potvrzení a schválení pro místní úctu k blahoslavenému. Konstatovali jsme však, že máme málo dokladů a že nemáme žádný hmotný pozůstatek po zmíněném převorovi. Bylo zásluhou pana JUDr. J. Kotouse, který mé vyprávění vzal vážně a díky panu děkanovi Dr. Zdeňkovi Marešovi, dómskému faráři a kanovníkovi katedrální kapituly, jakož i porozumění pana biskupa Mons. Vlastimila Kročila, že byly provedeny potřebné badatelské práce. Zde patří především dík archeoložce Jihočeského muzea v Českých Budějovicích paní Mgr. Zuzaně Thomové. Zahájili jsme první průzkum v místě niky kaple sv. Vavřince, který však nebyl úspěšný. Teprve druhý krok nás přivedl na místo uložení předpokládaných ostatků a díky moderním metodám (¹⁴C) můžeme konstatovat, že jde o pozůstatky mužského jedince vysokého 182 cm ve stáří cca 64 let. Narodil se pravděpodobně kolem roku 1217 a zemřel v době, do které kladou archivní materiály úmrtí převora Jindřicha, tedy v roce 1281. Vidíme, že v době narození Jindřicha Libraria tedy ještě žil zakladatel řádu dominikánů sv. Dominik.

Dominikáni přišli do Čech, resp. do Prahy v roce 1216/1217. Jindřich Librarius tedy spatřil světlo světa v době, kdy dominikáni zahájili činnost v naší zemi. Rok 1216 je potom rokem založení pražského konventu. Pražský konvent patří mezi

prvních 5 konventů zaalpské polské provincie. Jeho základ byl položen přijetím do řádu sv. Dominikem třech mužů, kteří vykonávali řádovou činnost na našem území, a to sv. Hyacintem, bl. Česlavem a bratrem Jindřichem Moravským. Ten se stal tzv. elektorem krakovského kláštera, kde také bylo sídlo provincie. Dominikánské kláštery představují novou skutečnost, kdy klášterní život se koncentruje do měst, a to především v blízkosti katedrál a univerzit. Nikoli v centru, ale vždy v blízkosti hradeb, což mělo i své ekonomické důvody.

Jak do Krakova, tak i do Prahy přicházejí dominikáni na základě žádosti místních biskupů, a to krakovského Ivo Ondrovaže a pražského biskupa Ondřeje, účastníků 4. lateránského koncilu (1215). Jmenovaní biskupové byli také tomuto obřadu přítomni. Je možné je spatřit na fresce římské baziliky sv. Sabiny na Aventinu, která sousedí s kostelem sv. Bonifáce. Zde trávil určitý čas i sv. Vojtěch.

Českým dominikánům vdčíme za první úplný překlad bible, tzv. leskovecko-drážďanské, jejímž hlavním redaktorem byl Jan Moravec, zpovědník a rádce Karla IV. Víme také, že českou provincii na přelomu 13. a 14. stol. spravoval velký filozof a mystik biskup Ekhart. Výrazná spolupráce byla též mezi provinciálem Koldou z Koldic a konventem sester u baziliky sv. Jiří na Pražském hradě, kde působil jako jejich duchovní vůdce. Všechny tyto zmíněné skutečnosti nám umožňují zdůraznit význam díla Jindřicha Libraria, ale také zdůvodnit náš zájem o něho.

Založení českobudějovického konventu Panny Marie potvrzuje zakládací listina z 10. března roku 1265, kdy zvíkovský purkrabí Hirzo, lokátor města, dává jménem krále Přemysla Otakara II. dominikánům určitý pozemek k výstavbě kláštera a kostela. Podle všeho došlo ke konsekraci kostela Obětování Panny Marie v roce 1274. Bula pasovského biskupa Bernarda z roku 1298 uděluje odpustky všem dobrodincům kostela, stavba však pokračovala ještě ve 14. stol.

Převor zakladatel (někteří se domnívají, že i stavitel), zemřel v roce 1281 a byl pohřben v kapli sv. Vavřince. V roce 1381, kdy měl být po požáru přenesen z poškozené kaple sv. Vavřince, požíval již místního kultu. Klášter pak živořil o husitských válkách, které přežil a víme, že v něm v té době pobývali pouze dva bratři. Většina kláštera byla v ruinách. Po třicetileté válce v 17. a 18. století se život v klášteře obnovoval. Nejen v důsledku reforem císaře Josefa II., ale i z důvodu pozdějšího založení českobudějovického biskupství, které zahájilo svou činnost v místě piaristické koleje, museli dominikáni uvolnit místo piaristům, kterým pak sloužil i kostel Obětování Panny Marie. Od nich také dostalo název přilehlé Piaristické náměstí. Řád piaristů ve druhé polovině 19. století vystřídal Otcové redemptoristé, kteří zde působili do 50. let minulého století.

Věřím, že obnovení kultu Jindřicha Libraria v obnovené krásě českobudějovického kláštera povede také k rozkvětu duchovního života Českých Budějovic.

Dominik kardinál Duka, 8. 3. 2023

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Jacques Philippe / **Duchovní otcovství**

Kniha se zabývá tématem duchovního otcovství a obrací se především ke kněžím. Nicméně je vhodná pro každého, kdo je povolán žít nějaký druh otcovství (otcové rodin, vychovatelé, vedoucí...). Autor prostřednictvím životních příběhů vybraných biblických postav a ve světle osmera blahoslaavenství poskytuje užitečné rady všem „otcům“, kteří chtějí žít správně svou zodpovědnost. Kniha vyjde ve druhé polovině dubna 2023.

brož., 120 s., cena bude upřesněna

Peter Scazzero / **Emočně zdravá spiritualita**

Nelze být duchovně zralý a zároveň emočně nezralý: k tomuto závěru autor dospěl díky bolestným zkušenostem se sebou samým i s lidmi, které se coby pastor multietnické komunity pokoušel vést ke Kristu a duchovně formovat. Jeho služba i rodinný život byly poznamenány emoční nezralostí a vnitřní rozervaností. „Kombinace emočního zdraví a kontemplativní spirituality ... rozpoutá revoluci v klíčových oblastech vašeho života a postupně promění i všechny vaše vztahy.“

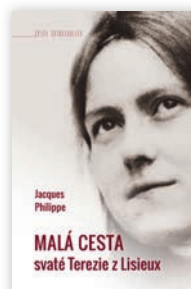
brož., 264 s., 295 Kč

Jacques Philippe / **Malá cesta svaté Terezie z Lisieux**

Kniha přibližuje jádro poselství mladé karmelitky, jež zemřela ve věku pouhých 24 let v roce 1897 a kterou papež Jan Pavel II. prohlásil o sto let později za učitelku církve. Znamý francouzský autor duchovní literatury přibližuje, v čem spočívá ona „zcela nová cesta“ neboli „cesta důvěry a lásky“, již Terezie objevila, žila a později také předávala druhým. Kniha vychází v novém překladu.

brož., 173 s., 249 Kč

Adrien Mamadou Sawadogo / **Včera muslim, dnes Kristův kněz**

Z upřímně věřícího muslima se stal kněz a misionář působící v rodné Africe. Je to Bůh, kdo vždy zvítězí, tvrdí otec Adrien. Tohle motto si zvolil, když se rozhodl převyprávět dobrodružství svého obrácení ke Kristu a povolání ke kněžství. Řád zdůrazňuje: „Nejde tu ani o vítězství křesťanství, ani o prohru islámu, ale o uskutečnění Božího díla.“

Jedním ze znamení Boží velikosti a věrnosti pro něj byla i chvíle, kdy na jeho kněžské svěcení v Banfoře dorazil proti všem očekáváním i jeho otec. Ačkoli sám zůstal věrným muslimem, nakonec s úctou přijal volbu svého nejstaršího syna, protože viděl, že v jeho životě je evidentně u díla sám Bůh.

brož., 88 s., 225 Kč

Sophie de Mullenheim / **Misál pro děti**

Tuto knihu ocení hlavně zvědaví školáci, kteří už umí číst a dávno vyrostli z obrázkových misálků. Mnohdy se totiž při mši hrozně nudí, protože moc nechápu, co se při ní děje a proč. Misál nabízí celý průběh mše svaté, co říká kněz i co odpovídají věřící, a k tomu ještě stručné vysvětlení gest, symbolů a záhadných slov, s nimiž se při mši můžeme setkat. Bludištěm všech těch záhad nás provádějí komiksové postavičky Tomáš a Sofie: vysvětlí dětem i takové věci, které nevědí ani jejich rodiče! Sophie de Mullenheim je známá svými romány pro dospívající a mladé čtenáře. Její misál je skvělou pomůckou pro větší děti, kterou sama v dětství postrádala.

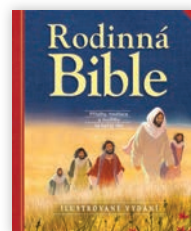
brož., 64 s., 169 Kč

Rodinná Bible

Praktická knížka plná příběhů z Bible pro zvědavé děti. Otázky, obrázky, inspirace. Velkou předností této Bible jsou praktické podněty do každodenního života. Rodinná Bible nabízí stručné, vkusně převyprávěné úryvky z biblických knih korespondující s otázkou k zamyšlení, jak dané Boží slovo aplikovat v životě. Úryvek je vždy doplněn kratičkou inspirativní modlitbou. Bohatě ilustrovaná kniha poslouží nejen k rodinné modlitbě, ale také při katechetické práci nebo jako hodnotný dárek pro děti školního věku.

váz., 392 s., 599 Kč

Kláster Zlatá Koruna

Cisterciácký¹⁾ klášter Zlatá Koruna byl založen roku 1263 králem Přemyslem Otakarem II. a při svém založení obdarován velkým množstvím pozemků. Byl to v pořadí druhý klášter založený tímto králem. Ve Zlaté Koruně je hrob Hirza, lokátora měst Písek a České Budějovice.

Celkový pohled na klášterní areál z jihu.

Klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie.

Na jihu Čech začali Rožmberkové kolonizační činnost zakládáním vsí, městeček a také založením kláštera Vyšší Brod (1. června 1259). To se králi Přemyslu Otakarovi II. příliš nezamlouvalo, protože se obával, aby Rožmberkové neobsadili celou jižní hranici království a tím i přístup do rakouských zemí v této části království. Roku 1254 oficiálně vzniká město Písek a roku 1265 je na příkaz krále založeno město České Budějovice. Tato dvě města spolu s klášterem tvoří jakýsi klín vsunutý mezi Rožmberská panství.

Do vyšebrodského kláštera přišli mniši z blízkého kláštera Wilhering, do zlatokorunského kláštera přišli mniši ze vzdáleného kláštera Heiligenkreuz.

Na jaře roku 1263, konkrétně 6. dubna, vypravila se skupina mnichů z kláštera Svatý Kříž²⁾ v Rakousku do kláštera Svatá Koruna. Skupinu vedl bývalý svatokřížský opat Jindřich. Cesta byla obtížná, ale s jistotou můžeme tvrdit, že ještě do konce dubna došli mniši do Svaté Trnové Koruny. Název Svatá Trnová Koruna je od samotného zakladatele. Přemysl Otakar II. dostal od francouzského krále Ludvíka IX.³⁾ trn z trnové koruny Krista. Panovník jej dal do úschovy právě vzniklému klášteru. Název Svatá Trnová Koruna nesl klášter po celou svou existenci. Pro svou krásu a bohatství si lidé název kláštera upravili na Zlatá Koruna. „*Základem tohoto bohatství bylo velké věno, které klášter obdržel při svém založení.*“⁴⁾ S takto upraveným názvem se setkáváme již roku 1315. Poměrně rychle zobecnělo, a i my je užíváme dodnes. Klášter získal majetek i v cizině – v Dolním Rakousku a Bavorsku. Celková rozloha klášterních pozemků byla značná. Činila 843 km². Klášter vlastnil hodně vsí a pomáhal jich 97 osídlit.

První budovy kláštera byly s největší pravděpodobností dřevěné. Byla to běžná praxe při zakládání klášterů, poněvadž stavby ze dřeva jsou postavené relativně rychle. Když pak byly vystavěny budovy kamenné, dřevěné byly strženy. Ani ne sto

let po založení, v roce 1354, klášter vyhořel a byl pak znovu vybudován ve vrcholně gotickém slohu.

Během své existence měla Zlatá Koruna řadu donátorů a příznivců. Prvním byl její zakladatel, král Přemysl Otakar II. Dále to byli různí šlechtici, jako např. pan Menhart ze Štěkře. Významným donátorem byl v první čtvrtině 14. století pan Bavor III. ze Strakonice, který klášteru daroval vícero vesnic. Bavor III. je pohřben ve zlatokorunském opatském chrámu Nanebevzetí Panny Marie. K příznivcům kláštera patřili ve 14. století i Rožmberkové, kterým se dříve tato nová královská fundace příliš nezamlouvala. Nelibě nesli, že pozemky kláštera sahají téměř až pod okna krumlovského hradu, který byl od roku 1302 jejich hlavním sídlem. Ve snaze získat kontrolu nad územím jižních Čech, chtěli mít také pod dohledem zlatokorunský klášter a jeho majetek.

Klášter se od svého založení začal budovat z kamene. Stavební práce byly zdoluhavé a tak, jak je výše napsáno, byly vybudovány provizorní stavby dřevěné. Klášterní kostel se stavěl od presbytáře⁵⁾ po západní průčelí. Presbytář a transept⁶⁾ jsou z doby kolem roku 1300. Chórové kaple⁷⁾ byly vysvěceny roku 1301. Roku 1663 byly zbořeny. Z části je obnovil opat Matěj Ungar (1668–1701). Trojlodí se stavělo mezi léty 1340–1370. Na stavbě chrámu se podílel kameník Michael Parlér, bratr slavnějšího Petra Parléra. Michaelu Parlérovi je připisována velká roseta v jižní části transeptu na východní straně. Jedná se o mimořádné dílo. V době husitských nepokojů byl klášter dvakrát vypleněn a vypálen. Stalo se tak v roce 1420 a 1429. Klášter byl velmi bohatý, a to přitahovalo husity. Do kláštera si šlechtické rody dávaly do úschovy hlavně listiny a také vzácné předměty. Nejinak tomu bylo ve Zlaté Koruně. Krom klášterního archivu zde byly listiny rodu Rožmberků, pánů z Landštejna a pánů z Hradce. Vše bylo uloženo v sakristii opatského chrámu. Už roku 1418 nechal

Interiér klášterního kostela.

Zlatokorunská madona.

opat Rutger, za přítomnosti svědků, vše sepsat a přenést na českokrumlovský hrad. Toto opatření se vyplatilo. Na podzim roku 1420 husité klášter vypálili. Zbyly jen holé zdi a klenby. Zlatokorunští mniši se zpět trvale vrátili roku 1437. Zřejmě v době, kdy byli mniši pryč, si Oldřich II. z Rožmberka svými padělanými listinami vymohl klášterní majetek na císaři Zikmundovi. Po návratu mnichů se začaly vést spory o majetek. Spory se nevyřešily a Rožmberkové 6. listopadu 1611 vymřeli. K vyřešení se dospělo až za Schwarzenbergů. Zlatokorunský klášter už nikdy nezískal takovou pověst a takové bohatství, jaké měl před rokem 1420.

Mezi léty 1420 a 1785 se v čele kláštera vystřídalo 29 opatů. Byli mezi nimi i osvícení opati, kteří klášter povznesli, jako například poslední opat Bohumír Bylanský. Přesto klášter již svou prestiž nezískal. 10. listopadu 1785 přišli císařští komisaři a přinesli dekret o zrušení kláštera podepsaný císařem Josefem II. Po pěti stech dvaadvaceti letech stačil jeden podpis a klášter přestal existovat.

Na území celé habsburské monarchie bylo v roce 1770 celkem 2 163 klášterů. Odhaduje se, že v letech 1782–1787 bylo zrušeno 700–800 klášterů. Mezi nimi byl i klášter Svatá Trnová Koruna.

Poznámky a vysvětlivky

¹ Cisterciáci jsou ve své podstatě reformovaní benediktýni. Roku 1098 sv. Robert z Molesme s pěti spolubratry založili v Cîteaux – latinsky Cistercium – klášter s ideálem dodržovat řeholi sv. Benedikta. Nelíbilo se jim, že benediktýni nežijí zcela podle této řehole. Řád jen taktak přežíval. Roku 1133 přišel do řádu se svými následovníky sv. Bernard z Clairvaux. To byl počátek rozšiřování se tohoto řádu po Evropě. V dnešní době na území Čech funguje jen jediný klášter tohoto řádu. Je ve Vyšším Brodě.

² Německy Heiligenkreuz.

³ Zemřel roku 1270, později byl kanonizován.

⁴ KADLEC, J.: *Dějiny kláštera Svaté Koruny*. České Budějovice: ČAT U zlatého klasu, 1949. s. 16

ZALOŽENÍ KLÁŠTERA 1203 ZLATÁ KORUNA

**SPOLEČNĚ OSLAVÍME V NEDĚLI
23. dubna 2023**

**10.30 – mše svatá
v kostele Nanebevzetí Panny Marie
se vzácnými hosty z kláštera Heiligenkreuz**

**11.30 – společný průvod
k obrazu Zlatokorunské madony**

⁵ Presbytář = kněžiště

⁶ Transept = příčná loď kostela

⁷ Chórové kaple jsou kaple postavené kolem vysokého chóru, vysoký chór = presbytář

David Říha

Foto: archiv farnosti Římov

Foto: archiv farnosti Římov

Foto: archiv farnosti Římov

V Římově pokračují opravy

Celková oprava poutního areálu v Římově byla zahájena koncem února 2021. Již loni byly dokončeny stavební i restaurátorské práce na všech 24 kaplích křížové cesty.

Během podzimu a zimy pokračovaly práce v kostele Ducha Svatého i terénní úpravy kolem kostela. V areálu byly dokončeny opravy střech ambitů i všech vnějších fasád. Interiér kostela byl kompletně vymalován. Fresky v ambitech i v kostele byly zrestaurovány a v nejbližší době budou dokončeny i restaurátorské práce na mobiliáři kostela (oltáře, sochy, obrazy a varhany). Hotová je také oprava elektroinstalace.

Nyní probíhá oprava střechy kostela a oprava střechy věže – na ní je již položena nová měděná krytina. U věžní střechy byl po rozkrytí konstrukce bohužel zjištěn větší rozsah nutných oprav, a proto došlo k prodloužení termínu dokončení věže až na 30. červen 2023. Připravuje se také oprava zvonů. Snahou všech je, aby již během letošního jara byl kostel pohodlně přístupný. Snad se to podaří již na jarní pouť k příležitosti svátku Nalezení svatého kříže, která se koná 7. května.

Obnova poutního areálu v Římově bude stát celkem asi sto miliónů korun. Z toho 95 % pokryje dotace Evropské unie z programu IROP. Slavnostní otevření je naplánováno na 5. května 2024. V té době by již v kapličkách měly být umístěny i kopie soch.

Petr Samec

Foto: archiv farnosti Římov

JARNÍ ŘÍMOVSKÁ POUŤ k příležitosti svátku Nalezení svatého kříže

7. května 2023

- 9:00** chorální mše svatá v nově opravených ambitech poutního místa
- 11:00** pontifikální mše svatá v ambitech s J. E. biskupem Vlastimilem Kročilem
- 15:00** svátostné požehnání v kostele Ducha Svatého

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. Šestý díl budeme věnovat komunikaci. Pokud se někde zeptám, co je nejdůležitější činností pro budování šťastného vztahu, většina lidí odpoví, že je to schopnost komunikace. Pak následuje důvěra, pozornost, věrnost atd. Ano, komunikace je opravdu velmi důležitá. Ale umíme komunikovat správně? Je naše komunikace opravdu komunikací?

Slovo komunikace vychází ze slova *communicare*, a to znamená nejen mluvit, ale také sdělovat, svěřovat, spojovat a sdílet. Není to tedy jen samotné mluvení (často monologické, kdy chceme druhého „utlouct“ našimi argumenty), ale patří sem i mlčení, naslouchání, vytváření prostoru, aby se měl možnost druhý vyjádřit. Komunikaci je totiž velmi blízké slovo *communione* – a to znamená společenství. Podle sociologických průzkumů je nejčastější příčinou rozpadu manželství špatná nebo nedostatečná komunikace.

Na otázku: „**Proč se manželé hádají a rozcházejí?**“ sociologické výzkumy odpovídají, že je to z těchto důvodů (podle pořadí od 1. – nejčastější do 10. – nejméně časté).

1. Nesprávná komunikace
2. Ztráta společných cílů a zájmů
3. Sexuální neshody
4. Manželská nevěra
5. Pokles nebo ztráta sexuální rozkoše
6. Peníze
7. Hádky kvůli dětem
8. Alkohol nebo jiné závislosti
9. Neshody pramenící z práva žen
10. Tchýně, tchán

Další neméně zajímavá informace je množství času, kolik manželé opravdu věnují vzájemné komunikaci. Je to v průměru pouhých 30 minut týdně.

Jaká je hladina rozhovoru (opět od nejčastější do nejméně časté)? Opravdový vzájemný vztah se přitom buduje až při hladině 4 – 5.

1. hladina – o samozřejmostech
2. hladina – o jiných lidech a věcech
3. hladina – své názory a hodnocení
4. hladina – co cítíme
5. hladina – potřeby v citové a duchovní oblasti

Co s tím? Jak zlepšit naši vzájemnou komunikaci?

1. Mluvme v první osobě: JÁ a ne TY
2. Vyjadřujeme se jasně
3. Věnujeme vzájemné komunikaci čas, prostor a dobrou atmosféru
4. Snažíme se o soulad mezi verbální a neverbální komunikací.

Co nám nejvíce pomáhá v manželské komunikaci? **Vědomí, že když si někoho vážíme, mluvíme s ním s uctivostí!** Snažme se o dobrý vzájemný vztah! Pak bude i naše komunikace příjemná.

Mgr. Martina Fürstová

Personalialia

A. Ustanovení

Mons. ThLic. David HENZL je od **1. 11. 2022** jmenován do funkce člena **ekonomické rady diecéze**; č. j. 2525/2022.

R. D. Mgr. Šimon STANČÍK je k **25. 2. 2023** odvolán z funkce administrátora excurrento farnosti **Vacov**; č. j. 292/2023. A k **25. 2. 2023** je též odvolán z funkce administrátora excurrento farnosti **Lažiště**; č. j. 295/2023.

R. D. Mgr. Jaromír STEHLÍK je od **26. 2. 2023** jmenován do funkce administrátora excurrento farnosti **Vacov**; č. j. 293/2023.

R. D. Mgr. Petr PLÁŠIL je od **26. 2. 2023** jmenován do funkce administrátora excurrento farnosti **Lažiště**; č. j. 296/2023.

R. D. Mgr. Vavřinec SKÝPALA je od **26. 2. 2023** jmenován do funkce výpomocného duchovního farnosti **Vacov**; č. j. 294/2023.

R. D. Karel FALÁŘ je od **26. 2. 2023** jmenován do funkce farního vikáře ve farnosti **Lažiště**; č. j. 297/2023.

B. Životní jubilea

P. ThLic. Tomáš VYHNÁLEK, OMI, oslavil **20. 3. 2023** své čtyřicáté páté narozeniny.

P. Mgr. Josef MENDEL, SDB, oslavil **20. 3. 2023** své padesáté páté narozeniny.

P. František Hroznata JANOUŠEK, OPraem., oslavil **20. 3. 2023** své osmdesáté čtvrté narozeniny.

P. Dr. theol. Tomáš Cyril HAVEL, CFSSS, oslavil **29. 3. 2023** své čtyřicáté páté narozeniny.

Jaroslav FILIP, trvalý jáhen, oslaví **3. 4. 2023** své osmdesáté narozeniny.

P. Mgr. Milan PÍŠA, oslaví **6. 4. 2023** své osmdesáté první narozeniny.

Bc. Josef KOŠATKA, trvalý jáhen, oslaví **8. 4. 2023** své sedmdesáté páté narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení

R. D. Prof. ThLic. PaedDr. Martin WEIS, Th.D., oslavil **16. 3. 2023** třicáté páté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Duch sv. mocně vanul na duchovní obnově Školy Marie

Škola křesťanského života a evangelizace Marie z Nazareta, Matky Církve, pořádala o prvním postním víkendu formační duchovní obnovu v charismatickém duchu.

Obnova se konala v Diecézním centru života mládeže Ktiš a účastnilo se jí bezmála 30 osob včetně služebníků. „Byla to po COVIDu první akce českobudějovické pobočky Školy Marie, která má své sídlo na Hosíně“, vysvětluje otec Tomas van Zavrel. „Hosín se stále rekonstruuje, a tak jsme vybrali Ktiš.“

Škola křesťanského života a evangelizace nabízí každoročně 3 formační víkendy a jeden 10denní letní pobyt. Každý víkend spočívá v několika komplexních přednáškách, které účastníky vzdělávají ve víře a prohlubují jejich žité křesťanství, aby se stalo skutečnou evangelizací. Ale na tato setkání nepřijíždí jen zaběhlí křesťané. „Jako člověk teprve hledající své místo u Boha jsem na setkání přijela se svou dcerou trochu rozpačitá a nesvá z toho, jak vše bude probíhat, jací budou ostatní lidé, jestli nebude celý víkend moc náročný“, světuje se účastnice Helena Kálalová z Hluboké nad Vltavou. „Pocity a zážitky z celého víkendu mám mnohé a stále je ještě vstřebávám, vracím se k nim několikrát během dne, o některých přemýšlím a do některých se pokouším opět vnořit tak, jak jsem je prožívala ve společenství ostatních věřících.“

V programu jsou kromě duchovních promluv, mší sv. a možnosti přijmout svátost smíření také vedené ranní rozjímání, přímluvná modlitba a večery chval s uctíváním. Účastnice Marie Petřů s vděčností popisuje: „Velmi intenzivní prožitky úplně nového setkání s Bohem jsem zažila zejména při společných modlitbách chval, jejichž součástí byly i prosby za zlámání pout zla, zasvěcení života Ježíši Kristu jako jedinému Pánu a modlitby za naplnění Duchem Svatým. Právě při nich se ukazovala velká moc Ducha a účinek modlitby ve společenství.“ A účastnice Karolína Křížová říká: „Přímluvná modlitba pro mě byla doposud ab-

straktním pojmem. Hlavně zvědavost mě dovedla k rozhodnutí prozkoumat, oč jde. Dva zkušení přímluvci se za mě modlili. Modlili se nejen za úmysl, který jsem předložila, ale v moci Ducha sv. se také dotkli dalších oblastí mého života. Během modlitby jsem cítila zvláštní pokoj a naplnění. Odcházela jsem velmi povzbuzená.“

„Vím jistě, že můj život už nikdy nemůže být stejný – i kdybych zapomněla všechna krásná a povzbudivá slova, která jste řekli, nezapomenu na to, co jsem prožila – jak je nádherné zakoušet Boží blízkost novým velmi osobním způsobem, cítit moc působení Ducha i sílu společenství a vzájemné přímluvy. Moje modlitba je najednou jiná, můj pohled na druhé lidi se změnil... já jsem jiná – víc taková, jaká mám být podle Božího plánu“, shrnuje Marie Petřů svědectví za všechny zúčastněné, neboť ti se při závěrečném setkání vyjadřovali podobně. A dodává zkušenost, že Škola Marie může být opravdu pro každého: „Ačkoli jsem vyrostla v aktivní křesťanské rodině a duchovní oblast života mi tedy nikdy nebyla vzdálená, jsem velmi vděčná za seznámení se Školou Marie a prožití prvního setkání z celé řady propracovaného několikastupňového programu Školy, protože mi otevřelo cestu k mnohem intenzivnějšímu vztahu s Bohem. Bohu buď chvála a dík za Jeho mocné skutky v našich životech a celému dílu Školy, kéž Bůh žehná!“

Další formační duchovní obnovy Školy se konají na Ktiši 31. 3.–2. 4. a 5.–7. 5. 2023. Je možné se přihlásit na webu **prolidi.bcb.cz** nebo **skolamarie.cz**. Letní škola se tento rok koná v klášteře Hájek u Červeného Újezdu v termínu 14.–23. 7. 2023. Více informací o škole najdete na webu skolamarie.cz.

Iva Hojková

Sekce pro mládež ČBK zasedala v naší diecézi

Českobudějovická diecéze hostila od 14. do 16. února 2023 zasedání Sekce pro mládež při České biskupské konferenci. V programu zasedání nebyla pouze pracovní jednání a plánování, ale našel se čas i na společné modlitby a rozhovory.

První den probíhalo zasedání na DCŽM Ktiš. Hlavním řešeným tématem byly přípravy na Světové dny mládeže – SDM LISA-BON 2023. Účastníci se také společně vypravili do Prachatic, kde se společně modlili v kostele sv. Jakuba a oslavili mši svatou v kapli sv. Jana Nepomuka Neumanna. Ve čtvrtek po pracovním zasedání a společném obědě měli hosté příležitost k prohlídce nedávno zrekonstruované budovy biskupské rezidence.

Děkujeme Sekci pro mládež ČBK, biskupovi Vlastimilovi, biskupovi Pavlovi a všem zaměstnancům Biskupství českobudějovického za pomoc při organizaci zasedání.

P. Rafael & Daniel Turek, DCM ČB

RESTARTjunior na DCŽM Ktiš

O víkendu od 17. do 19. února 2023 se na DCMŽ Ktiš konal RESTARTjunior. Setkali se tam mladí lidé, kteří se loni zúčastnili letního tábora ENTERjunior. Hlavním hostem byl Tomáš Hoffmann z DCM Hradec Králové. Všichni mohli společně přemýšlet o duchovním životě každého z nás. Celý víkend byl proložen hrami, přednáškami a modlitbami. Za organizaci setkání moc děkujeme ENTERcampu a DCM České Budějovice.

*P. Rafael Kaca
ředitel DCM ČB a DCŽM Ktiš
administrátor ŘKF Velešín, sv. Jan nad Malší,
Besednice a Soběnov*

BIGY: Pouť do Jordánska

O jarních prázdninách vyrazili zaměstnanci Biskupského gymnázia J. N. Neumanna, církevní základní školy a základní umělecké školy na tradiční putování. Poutníci letos zamířili do Jordánska, kde během cesty navštívili Kasr al-Jahúd na Západním břehu, starověké křesťanské památky, skalní hrad Petra, poušť Wadi Rum, hlavní město Ammán a vykoupli se v Mrtvém moři. Všichni účastníci se vrátili spokojeni a již nyní se začali těšit na pouť 2024, která bude do Ománu.

Martin Maršík

Projížďka terénními vozy po poušti Wadi Rum.

Prohlídka růžového skalního města Petra, jednoho ze sedmi divů světa.

Kompletní sestava účastníků poutě.

Foto: Martin Maršik

Návštěva místní křesťanské bohoslužby.

Foto: Martin Maršik

Řeka Jordán v Kasr al-Jahud, kde podle tradice Jan Křtitel pokřtil Ježíše Krista.

Foto: Martin Maršik

Účastnice poutě před návštěvou mešity.

Foto: Martin Maršik

Prohlídka řecko-římského města Jeresh.

Foto: Stanislava Vitorňová / Člověk a víra

Pozvánka do Čkyně

**Zveme všechny věřící i bez víry
ke vzpomínání na faráře Janouška**

Na konci minulého roku náhle zemřel náš dlouholetý farář Jan Janoušek.

Obec Čkyně a Pavel Pechoušek pořádají v pátek 28. dubna v 17 hodin vzpomínkovou akci v místním kinosále. Všichni věřící, ale nejen ti, zavzpomínají na našeho dobrého otce Jana, který zesnul záhy poté, kdy ho českobudějovický biskup Vlastimil Kročil jmenoval česným kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Mikuláše.

Na otce Jana Janouška bude na pódiu vzpomínat českobudějovický pomocný biskup a Janouškův přítel Pavel Posád, nový čkyňský duchovní a Janouškův žák Šimon Stančík, čkyňská lékařka Marie Kučerová a sestry faráře Janouška. O kulturní program se postará skupina Rosetta pod vedením čkyňského sbormistra a učitele hudby Jaroslava Fafejty.

Pavel Pechoušek

Biskupství českobudějovické děkuje organizátorům za uspořádání této vzpomínkové akce.

Návštěva biskupa Pavla Posáda v Prachaticích u příležitosti Světového dne nemocných

V pátek 10. února navštívil náš Domov Matky Vojtěchy, kde pečujeme o nemocné s demencí, zejména Alzheimerovou chorobou, pomocný biskup českobudějovický Mons. Pavel Posád. Otec biskup osobně pozdravil všechny klienty a každému z nich požehnal. Během návštěvy, mimo jiné, sledoval náročnost komunikace s nemocnými, kdy se mu, vzhledem k jejich diagnóze, nedostávalo zpětné vazby. Se zájmem se ptal na toto specifikum naší služby, kdy nemocní nejsou schopni nejen komunikovat, ale potřebují i plnou asistenci při podávání stravy. Otec biskup ocenil náročnost ošetrovatelské péče a vyjádřil obdiv a úctu všem zaměstnancům Domova.

Další kroky otce biskupa vedly do lůžkového hospice sv. Jana N. Neumanna. I zde se nemocní, věřící i nevěřící, kteří u nás prožívají poslední dny svého života, potěšili jeho laskavými slovy, milým úsměvem a požehnáním. Otec biskup se poté setkal s personálem hospice, s vedením a lékaři, a strávil s nimi v rozhovoru milou odpolední chvíli. Všichni ocenili jeho otevřenost a humor. Hospicový tým doprovází nemocné v terminálním stádiu a poskytuje jim odbornou lékařskou, ošetrovatelskou i duchovní péči.

Obě uvedená pracoviště, která otec biskup navštívil, patří ještě se čtyřmi domácími hospici působícími v regionu Jihočeského kraje pod nestátní neziskovou organizaci Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s. Zázemí jí poskytuje areál rodného domu sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích, jehož majitelem je naše Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského.

Více informací najdete na webech www.neumanneum.cz, www.boromejky.cz a www.hospicpt.cz

S. M. Margareta Pavloková

Popeleční středa v hospici

Popeleční středa letos byla nezvykle teplá a slunečná. Vyvezli jsme snad půlku hospice na čerstvý vzduch na terasu prožít tuto krásu. Zaslechl jsem, jak jedna z pacientek měla přání dát si meloun. Obratem jsem nastartoval plechového oře a během chvíle se vrátil ze supermarketu. Melouny sice ke koupi nebyly, zato překrásné jahody ano. V únoru. Jako v pohádce o dvanácti měsíčkách. Kolik radosti z fotografie vychází. Přesto, či právě proto, že zachycuje chvíle posledních dnů lidského života – úsměv ve tváři, lidskou blízkost, pokoj srdcí, svěží vzduch, modré nebe, švitoření ptáků. Rozmanitost možností postních skutků je nepřeborná. Ale mně se stejně nejvíce líbí takové, které dělají druhým radost.

PhDr. Mgr. Robert Huneš, MBA
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.

